

Gagiş, küçük kuş

Anne ve Baba Kuş tüm çocuklarının sığabileceği evlerini inşa ediyorlar. Biraz dallar, orada burada yün artıkları... Evlerini rahat ve sıcak bir ortama sahip olmasını istiyorlar.

Zamanı geldiğinde, yumurtalar bu sepetin altına çok hassas bir şekilde yerleştirilecekler. Cennet ve dünya arasındaki dalın tepesinde, güvende, çocuklar bu mekânın ve temiz havanın tadını çıkaracaklar.

Tüm iyi ebeveynler gibi, dönüşümlü

olarak çocuklara bakarlar. Bazen, Baba kanatlarını germek ve yakındaki restoranda yemek için uçar. Sonra annenin egzersiz yapma sırası gelir, jimnastik yaparak kanatlarını çok sert çırpar, gidip bir bardak yaprakların üzerindeki sabah çiğinden bir bardak içer, kız arkadaşlarıyla buluşur.

Ebeveynler birbirlerine her biri diğerinden daha harika maceralarını anlatırlar.

Günler günlük yaşamın cıvıltılarıyla geçer. Kısa süreyle rutinlerini bozan mevsimler olsa da herkes hayatını bir ritimle yaşar.

Yuvada kuluçkaya yatmak iyidir. Ne sağlıklı bir meslek!

Sonra bir gün, elbette, anne hisseder: ince bir "tık-tık" yumurta kabuğunu titretir. Sonra bir dizi, daha iddialı "tık-tık" sesleri civcivin dışarı çıkmaya hazır olduğunu kanıtlar. Kabuk, çatlar ve çatlar, bütün kabuk kırılıp, bin parçaya bölünür.

Bu eşsiz anına inanmakta tereddüt eden küçük bir kafa: gerçek bir maceraya burnunu uzatır.

- Karanlıkta çok sıcaktım. Hiçbir arzum yoktu, açlığım da yoktu. diye düşünür, küçük kuş, şu andan itibaren kendinin olan bu yeni dünyaya hayret ederek.

Büyüdükçe, mekan küçülüyordu ve o kadar sıcak geliyordu ki, bazen hava eksikliği nedeniyle bayıldığımı düşündüm! Tam zamanydı, sonunda beni esir alan o kabuktan kurtulduğum zaman.

Ah! Bu mavi gökyüzü parçası o kadar uzak ki, bir gün ona daha fazla yaklaşabilir miyim bilmiyorum. Ah! Beni okşayan ve küçük tüylerimi yükselten bu hava bana bu iyi mi diye soruyor...

Ve ailemin keşfi! Burnumun üzerine eğilerek, gözlerini koskocaman açıyorlar, kesinlikle benim kadar şaşkınlar!

İşte kabuğumdan zar zor çıkıyorum, annem sabırsız, tamamen kireçtaşı kabuğumdan kendimi çıkarmama yardım ediyor.

"Bak tatlım," diyerek babama gülümsedi. Gagiş geçmişi bırakmak istemiyor gibi.

Kabuğunun bir parçası küçük kafasında asılı kalmış!

- İşte ismim de konu. Gagış, bir kuş için komik bir isim! Annem aslında haklı. Mekan çok sıkışık olmasaydı, daha uzun süre kalırdım, içeride sıcaktım. Burası çok soğuk. Ama kaderimde başka bir şey var gibi görünüyor... Bu sessiz dünyayı, büyümek için terk etmek zorunda kaldım.

Anne, babam bana deneyimletmek istediği neler göreceğim acaba?

İşte, tamamen dışarıdayım. Sonunda; çıkmak o kadar kolay değildi. Şimdiden ne kadar yalnız hissediyorum! Daha önce, dün, annemin kucakladığı yalnız bendim.

Bazen onların endişelerini hissediyordum. Bana önemli olduğumu hissettiriyordu. Her neyse!

Ben doğdum ve gerçekten çok soğuk. Annemin beni beslediği an, ayrıcalıklı bir an, tatlı annemin bakışını yakalayabildiğim büyülü bir an.

...

Günler geçiyor ve büyüyorum...

Gurur duyduğum güzel tüylerim var. Diğer civcivler de, benim gibi, annem yorulmadan cevap veriyor. Annemin şikayetlerini hiç duymuyorum, ama koyu halkaların yumuşak mavi gözlerini çevrelediğini görüyorum.

Bazen babam, sanki artık küçüklerinin civıltılarına dayanamıyormuş gibi, sabrını kaybeder ve yuvadan ayrılır. Annem çalışır, yavrular uyurken biraz dinlenebilir...

Güneşli günler, ardından çiseleyen yağmur, sis ve daha yağmur. Tüylerimiz bize gölge yapıyor artık, bizi koruyor.

Zamanı geldi biliyorum. Uçup gitme zamanım geldi! Çok erken. Bunu düşünmek istemiyorum.

Uçuşun tek düşüncesi bile beni kelimenin tam anlamıyla yuvanın dibine çiviliyor ve küçük pençelerimi felç ediyor. Başımı tüylerimin içine saklıyorum.

Ancak, usta babam endişeyle kuyruğunu sallıyor, onun asaleti ve heybeti beni daha da korkutuyor:

- Haydi, evlat. Kendi başının çaresine bakmayı öğrenme zamanı geldi. Kardeşlerin bu yuvadan uçuyorlar. Küçük olma zamanı geçti artık. Kendi hayatını yaşamak zorundasın ve göreceksin, seni biraz zorladığımız için bize teşekkür edeceksin. Güven. Her zaman bizim çocuğumuz olarak kalacaksın. Bize daima güvenebilirsin. İki ya da üç hafta içinde aynı bizim gibi olacaksın!

- Sana söylüyorum, gitmek istemiyorum. Dünya'yı fethetmeden önce, ona hala bakmak için zamana ihtiyacım var. Düşmekten çok korkuyorum ! Ya kanadımı kırarsam, beni ısıtmaya, iyileştirmeye, teselli etmeye kim gelir?

- Seni anlıyoruz tatlım. Bu normal, diyerek ilk önce, annem güven veriyor, her şeyi bilen havalara girmeden. Tatlılıkla, beni kanatlarıyla sarıyor ve korkumun beni terk ettiğini hissediyorum.

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum, hassasiyeti beni sakinleştiriyor... uykuya dalıyorum. Şu an için hayat dersini unuttum. Bilinçsiz, çocuğun dünyasına geri döndüm.

Ama gerçekliğe geri dönmeliyim. Sonsuza kadar aile çatısının altında kalamam.

Kardeşler maceralarından döndüklerinde, yuva giderek daha fazla küçülüyor. Yuvanın neredeyse ucunda uyuyorum, yuvarlanmaktan korkuyorum. Zar zor uyuyorum.

En büyük çocuk olarak, yuvayı uzun zaman önce terk etmeliydim. Alaycılığı siliyorum

Dikkatliyim! Kimse beni anlamıyor. Ancak, içimde, derinlerde gururlu hissetmiyorum

Ben n büyüğüm ve örnek olmalıyım...

Artık bana karşı nasıl davranacağını bilmeyen ailemin endişesini hissediyorum.

- Hadi evlat, biraz çaba göster, diyerek babamı cesaretlendiriyor.

- Böyle bir güvenceyle gelip giden senin için kolay. Sen akrobasi yaparken benim ne kadar korktuğumu bir gibi bilseydin!

- Benim gibi olmana imkan yok. Sadece denemeni istiyorum. Göreceksin. Kanatlarını ilk çırpışından itibaren taşındığını hissedeceksin, o yeni dünyanın sarhoşluğu sana daha da fazla cesaret verecek!

Sanki rüzgar gibi olacaksın. Uçsuz bucaksızlığın içinde kaybolur, giderek hafiflersin. Sadece sen bunu keşfedebilirsin.. Hadi, lütfen, dene, bu macerayı dene. Eminim başarılı olacaksın ve bunun tadını çıkaracaksın. Olağanüstü. Güven bana!

- Özür Dilerim, Baba. Elimde değil. Bacaklarım titriyor. Felç oldum. Hala biraz zamana ihtiyacım var.

Ama içten içe, ailemin sevgisini kaybetmekten korkuyorum. Sevgili ailem tarafından şımartıldım, beslendim ve sevildim. Doğduğumdan beri korkuyorum. Kendimi yalnız buldum ve yönümü kaybettim. Sabah ayağa kalkmak ve hiçbir şeyin değişmediğini görmek çok güven veriyor: aynı tepe, aynı ağaç, aynı değişmez manzara... Aile yuvasından izlenen evren bana güven veriyor. Bu yuvanın ötesinde ne keşfedeceğim? Bilinmeyen beni korkutuyor.

- Macera benim için değil, diyorum, babama bakmadan başımı indiriyorum, çünkü hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum.

- Bir kuşun uçmaması, bu kadar korkması, normal değil diye fısıldıyor akşam, babam annemin kulağına. Bu çocukla ne yapacağız ? Sonsuza dek onu evde tutamam! Yer yok. Kesinlikle hayatının başka bir yerde olduğunu anlamalı. Yarın Bilge Kuşu görmeye gideceğim. O bana iyi bir tavsiye verir. O zamana kadar, ona dağların ötesine gitmeyi istemesini sağlayacak bir ilham gelmesini umalıyım.

- İyi uykular tatlım. Yarın yeni bir gün yükselecek ve yeni günle yeni umutlar olacak.

Bir gün, küçüğümüzü endişelerinden kurtaracak, özgürleştirecek çözümler bulacağız.

Babam uzun süre yuvadan uzak kaldı. Yakında direncimin kırılması gerektiğini biliyordum. Bu tıkanıklık beni çaresiz bırakıyor, evdeki atmosferi giderek daha gergin hale getiriyordu. Kardeşlerim herhangi bir zihin durumu olmadan, yuvayı birbiri ardına terk ediyorlardı.

Bir kuş için uçmak çok doğal! Ben ise terketmekte zorlandığım yuvanın kenarında gidip gelmeye devam ediyordum.

O sığınağımdı, o kalemdi benim, güvencemdi.

Kardeşlerimin geri gelip "Merhaba" demelerini izliyordum.

Hayatları hakkında söyledikleri hiçbir şey bana sıçrama kararını verdirtmedi.

Sonra bir gün kardeşlerimden biri, bir grup arkadaşla geri döndü, bir Peri Dansı yapan bir kuş sürüsü. Kahkahalarla dolu, mutlulukla dolu bir kuş sürüsü... Bana ise zaman artık geçmek bilmiyordu epeydir,

Manzaram tatsız, tuzsuzdu...

Arkadaşlar arasında, bir ak balıkçıl, güzel bir sarışın bana göz kırptı, beni alabora edene kadar! Bu sefer tam köşeye sıkıştığımı hissettim !

Bu yüzden bir gün, herkesin gitmesinden yararlanarak, bu macerayı denemeye karar verdim. Her zaman olduğu gibi panikledim, bacaklarım yuvanın kenarına yapıştı.

Başımı o kadar eğiyordum ki başım dönüyordu. Sadece aşağıdaki dala, koruyucu yuvamdan birkaç santim uzaktaki dala erişmek istedim. Tüm endişelerime rağmen, sürpriz bir şekilde pençelerim dalı bıraktı, nasıl oldu, bilmiyorum!

- Elbette, manzara biraz değişiyor. Gerçekten komik...

Biraz daha sonra cesaretlendikten sonra, bu yeni keşfe hep daldan dala atlayarak devam ettim. malı. Hala kanatlarımı açamamıştım, sanki kanatlar vücuduma kaynaklanmış gibiydi. Direndiğinizde bu düşünce güçlü hale geliyor! Şimdi anlıyorum, Babamın anahtar kelimesini: gevşet yakala. Söylemesi kolay, yaşamak daha az kolay !

- Kaybedecek neyim var. Eski alışkanlıklarım dünyadan şüphelenmeme neden oluyor. Dikkatsiz oluyorum, bugün yapabileceğimi yarına erteleyerek tembelleşiyorum.

Hadi, karar verildi! Kendimi kayıtsızlığın alevine atıyorum. Büyüme zamanım geldi. Artık bebek değilim! Bir saniye içinde, her şey umutsuz görünse de, güvenimi yeniden kazanmayı öğrenmek durumundayım.

Gagiş temiz hava ile göğsünü doldurdu.

Ve durduğu dalının ucuna koştu

- Harika! Özgürlük... Özgürlük sevgilim... Daha önce babamı, annemi neden dinlemedim?

Geçmişim arkamda. Sonunda, tekrar ben kendim oluyorum, ben her zaman olduğum gibi oluyorum... Eğer artık sizinle birlikte olamazsam özür dilerim... Bugün yaşadığım şey sadece bana ait. Kendimi keşfetmek için ne büyük bir sevinç! Tüylerimi serbest bırakan ve beni dolduran bu özgürlüğün sevinci!

Sabır ve kararlılıkları için aileme teşekkür ederim.

Benim yaptığımı yap, hızlıca atla! Serbest bırak ve sonunda kendin olmanın mutluluğunu keşfet.

Değerlerinin, niteliklerinin farkında ol, özgür, bağımsız ve tasasız ol. Bunu deneyimleyebilir misin? Biraz daha zamana ihtiyacın var mı? Ben onu yakalıyorum.

Mutlaka!

Hayattan keyif almak için her şeye sahip olana kadar beklemeyelim.

Zaten Hayat her şeyden keyif almak için var.